

Tyske konkurser og direktørens personlige ansvar

*Rechtsanwalt og Advokat Hans Oluf Meyer, meyer@advokatfirma.de
Erhvervsbladet, den 11. december 2003*

Danske virksomheder med salg til Danmarks største eksportmarked, Tyskland, har næppe undgået at bemærke de dårlige konjunkturer hos tyske virksomheder. Også danske virksomheder med eget tysk datterselskab mærker nedturen enten på tæt hold eller gennem deres handelspartnere.

Tyske virksomheders stramme økonomi skyldes bl.a. manglende omsætning og udeblevne betalinger. Det fører til et stigende antal betalingsstandsninger og konkurser. Især danske møbelfabrikanter har som følge af manglende betalinger fra tyske kunder lidt tab på den konto. Ofte må en stor del af beløbet afskrives, da der sjældent kan udbetales en konkursdividende til kreditorerne.

Er den tyske debitor et såkaldt et GmbH, dvs. et tysk anpartsselskab, er det imidlertid ikke udelukket, at et krav kan rejses direkte mod direktøren. Efter tysk ret hæfter direktøren nemlig personligt, hvis han undlader at indgive konkursbegæring for selskabet eller gør det for sent. Han har ikke megen tid til konkursanmeldelsen, og det kan få betydning for hans ansvar over for selskabets kreditorer.

Hvis et tysk anpartsselskab bliver insolvent eller betalingsudygtigt, skal direktøren, i henhold til § 64 i den tyske anpartsselskabslov, uden unødigt ophold og senest tre uger efter at den manglende betalingsevne eller insolvensen er indtrådt, indgive konkursbegæring eller begæring om akkordbehandling. Overholdes denne regel ikke, er konsekvensen ganske lige til: Direktøren i det tyske selskab hæfter i fuldt omfang personligt over for en kreditor, som lider et tab, fordi denne har indgået en aftale med et konkursmodent selskab.

Reglen er derfor interessant for kreditorer, som kan godtgøre, at det tyske selskab på handelstidspunktet allerede var betalingsudygtigt. Betalingsudygtighed foreligger, hvis selskabet ikke længere forventes at kunne betale de forfaldne forpligtelser med likvide midler. Reglen er også interessant for de kreditorer, der kan godtgøre, at selskabet er insolvent, d.v.s. at selskabets formue ikke længere vil kunne dække eksisterende gæld. Opgørelsen af selskabets formue sker efter et going concern princip, d.v.s. efter en fortsættelse af driften i selskabet. Hvis omstændighederne gør, at det er usandsynligt at fortsætte driften i selskabet, er selskabet at betragte som insolvent. Indgiver direktøren ikke konkursbegæringen inden for fristen i tilfælde af insolvens, er direktørens ansvar for kreditors tab ikke blot begrænset til den del, som dividenden er blevet formindsket med. Efter nyere retspraksis hæfter direktøren nemlig for det fulde beløb.

Domstolene ser det fra den vinkel, at aftalen med den nye kreditor slet ikke ville være kommet i stand, hvis konkursbegæringen var blevet indgivet rettidigt. Reglen er streng og ukendt i dansk selskabsret. Desto vigtigere er reglen selvfølgelig for danskere, der er direktører i tyske selskaber. Reglen gælder også for den danske direktør som af den danske anpartshaver er blevet udpeget til meddirektør sammen med f.eks. en tysk direktør, og hvor den tyske direktør styrer den daglige drift i det tyske selskab. Ukendskab til reglen eller selskabets dårlige økonomi kan ikke påberåbes. Hvem der er direktør i et tysk anpartsselskab fremgår af selskabets brevpapir. Efter tysk ret skal direktørens (Geschäftsführer) navn blandt andre selskabsdata være anført på brevpapiret.

Kurfürstendamm 57
D 10707 Berlin

Fon + 49 (0) 30 3151 8969 0
Fax + 49 (0) 30 3151 8969 9

www.advokatfirma.de